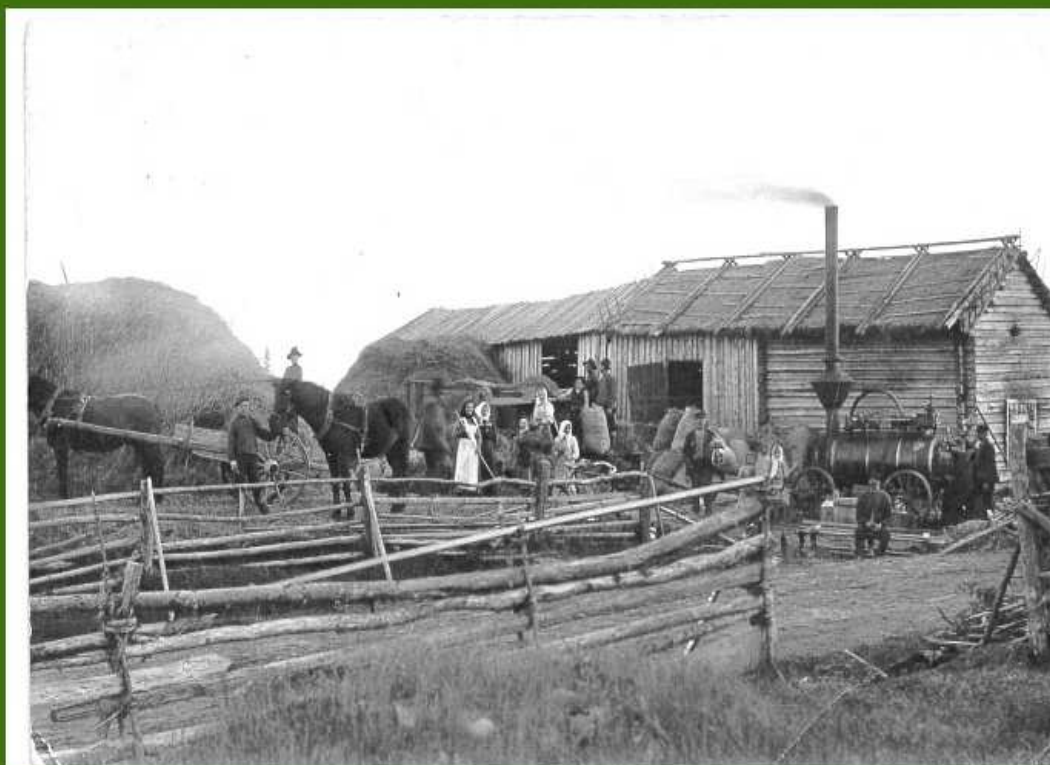

WERKASALON SUKUTERVEISET

SUKUSEURAN JÄSENLEHTI 14
Vihanti toukokuu 2011

Sukuseuran
kuva-arkistoa

Kilpuan Alatalon
puintipaikalta
noin v. 1919

Vanhanperän niittyväkeä
30.7.1914:
vasemmalta
Anna Tuhti,
Hanna Kilpua,
Selma Asunmaa,
Mari ja Helmi Aho,
Ruusa Laurila,
Arttu Aho,
Aukusti ?,
Frans Asunmaa ja
Jaakko Pikkarainen

Suvun Tunnukset

Isännänviiri on kooltaan 50 X 400 cm ja on sopiva 8 - 9 metriseen lipputankoon. Materiaaliltaan viiri on kudottua lippukangasta, 100% polyesteriä
Hinta 53,00 euroa

Pöytästandaari

on valmistettu polyesterilippusatiinista ja siihen kuuluu kirkas metallitanko sekä marmorijalusta. Sekä viirin että standaarin on suunnitellut graafikko Kaisu Klemetti.

Hinta 28,00 euroa

Sukukorut ovat malliltaan samat kuin kuusikymmentäluvulla tehdyt korut. Korut on käsityönä valmistanut kultaseppä Timo Turunen, Aikamuoto Watch & Design

Naisten koru	70,00 €
Kalvosinnapit	50,00 €
Solmioneula	50,00 €

Sukukirja

Verkasalot, Vihantilainen talonpoikaissuku

Kustantaja: Werkasalon Sukuseura ry
Julkaistu vuonna 2000, sidottu, 562 sivua

Hinta 40,00 euroa,

Kirjaa on myytävänä Ilkka Verkasalolla, Pekka Verkasalolla ja Eija Hanhinevalla, joiden osoitteet ja puhelinnumerot löytyvät tästä lehdestä.

Tuotteiden tilaukset tehdään sukuseuran ”tavaravastaavalle”:

Ilkka Verkasalo

kirjeellä puhelimella
Verkaperäntie 195 B 040 5817 912
86360 Ilveskorpi

Sukukirjoja voi tilata myös

Eija Hanhinevalta (Tinatie 6, 86400 Vihanti) ja
Pekka Verkasalolta (Haukantie 38, 04320 Tuusula tai puh.
050 555 3295).

Tuotteet lähetetään postissa ja mukana tulee lasku.

Hintoihin lisätään mahdolliset postituskulut.

Tuotteiden muunlaisesta toimittamisesta (esimerkiksi nouto) voi sopia tilaamisen yhteydessä.

Seuran hallitukselta

Pekka Verkasalo

Kulut vuosi 2010 on ollut seuran toinen välivuosi. Seuraava sukujuhlavuosi on 2012.

Viime vuonna kyseltiin jäseniltä halukkuutta uusia seuran koruvalikoimaa, halukkuutta ei löytynyt, joten koruja ei uusittu. Seuralle hankittiin lisää sukuviierejä, joita on sukulaisten lipputankoihin hankittu tasaiseen tahtiin.

Vihannin kunnan arkistotiloihin on koottu ja kootaan edelleen seuran toimintaan liittyvää materiaalia. Arkistossa on nyt seuran valokuvat ja kuvien negatiivit, kaikki seuran tuottamat lehdet, jäsenkirjeitä alkuvuosilta, sukujuhlien ohjelmat ja esitelmiä sekä sukutiedoston varmuuskopiot. Kun huomaatte itsellenne aineistoa, joka mielestänne kertoo seuran toiminnasta, ottaisitteko yhteyttä hallitukseen materiaalin arkistoinniseksi.

Seuran kotisivujen keskustelupalsta loppui passiivisuuteen. Se koitetaan korvata uudemmalla yhteydenpitotavalla: Seuralle on perustettu Facebook-sivusto, kokeillaanpa sitä.

Tässä lehdessä

Kantaäidin asuinpaikat

Vihannin Kotiseutuyhdistyksen terveiset, Strömmerin kantti

Jatulin tarhat

Annan sukuhaaran iäkkäitä sisaruksia

Kirkkopolku

Sukuviirit maailmalla

Seura ja Facebook

Seuran hallitus 4.7.2009

Puheenjohtaja Pekka Verkasalo 050 5553 295 Haukantie 38 04320 Tuusula pekka.verkasalo@kolumbus.fi	Varapuheenjohtaja Ilkka Verkasalo 040 5817 912 Verkaperäntie 195 B 86360 Ilveskorpi ilkka.verkasalo@kotinet.com
Rahaston hoitaja Eija Hanhineva (08) 281 278 Tinatie 6 86400 Vihanti eija.hanhineva@vihanti.fi	Jäsenasiat Juhani Mikkela 050 5539 561 Rantakukantie 3 H1 90540 Oulu juhani.mikkela@gmail.com
Merja Honkakoski 050 3452 063 Ketuntie 7 86400 Vihanti merjahon@gmail.com	Irma Lumiaho-Ollila 0400 386 331 Limingantie 293 92430 Paavola irma.lumiaho-ollila@vihanti.fi
Minna-Mari Myllykangas 044 0777 847 Raahentie 276 92600 Pulkila minnamari.myllykangas@gmail.com	Sihteeri Petri Verkasalo (08) 480 108 Iisakintie 13 85410 Sievi p.verkasalo@omanetti.fi

Sukumme kantaäidin Stiina Kustaavan jalanjäljillä

Irma Lumiaho-Ollila

Kantaäitimme Stiinan sukujuuret
ovat hyvin vahvasti
paavolalaisessa tantereessa

Erkinpäivänä 1999 aloimme rakentaa
Vanhankartanon tontille uutta kotia Paavolaan
Siikajokivarteen. Suojaisa jokilaaksomaisema
tuntui hyvin viehättävältä ja pitkät kiviaidat joen
molemmin puolin kertoivat vanhasta
maanviljelykulttuurista

Tonttimme oli lohkaistu Nivalan tilan maista ja tiesin, että esiäitini Anna Verkasalon äiti oli lähtöisin Paavolan pitäjän Pehkolan kylästä. Vuosien myötä asia alkoi askaruttaa minua ja maantieteilijän silmin sukukirjaa lukiessani heräsi kysymys, että missä kirjassa mainitut tilat oikein sijaitsivat. Paikallishistoriaan perehtymällä, vanhoja karttoja tutkimalla ja mieheni kanssa pohtimalla hahmottui karttakuva Stiina Kustaava lisakintytär Verkasalon os. Nivalan ja hänen vanhempiensa asuinpaikoista, jotka on nyt merkitty oheiseen karttaan.

Kantaäidimme Stiinan sukujuuret ovat hyvin vahvasti paavolalaisessa tantereessa. Stiina syntyi 5.12.1803 Paavolan pitäjässä Lapin kylän Heilalan saarella Heilalan talossa nro 2. Hänen isänsä lisäksi Simonpoika Korsun kotitila oli alun perin Lapin kylän (nykyisin Tuomioja) Korsunperän Korsulla nro 3, joka oli vanha kievaritalo. Stiinan äiti Liisa Eliaantytär Nivala Mällisen syntymäkoti oli samassa pitäjässä Pehkolan kylässä Siikajokivarressa Mällisen tilalla nro 3, joka mainitaan jo 1600-luvun manttaalikirjassa.

Stiina Kustaavan ollessa n. 8-vuotias perhe muutti muutaman sadan metrin päähän Heilalan talosta Hämeenahon tilalle nro 15, jossa asuttiin viitisen vuotta. Heilalansaaren tienoot, josta on matkaa Siikajokivarteen parisen kilometriä, tulivat varmasti tutuksi lapsuuden leikkiympäristönä. Asuin-

että raivattujen peltojen osuus Siikajokivarressa on ollut hyvin pieni. Tulviva jokivarsi on sen sijaan ollut hyvin haluttua niittymaata. Nivalan tilaan kuulunut Vanhankartanon palsta oli kuitenkin jo 1800-luvulla raivattu pääosin pelloksi vain kapean niittykaistaleen jäädessä jokivarteen. Kartassa olevien Nivalan ja sen naapuritilojen Kangastalon ja ehkä Anttilankin kulkuyhteys joen eteläpuolella olevalle kärrytielle meni Vanhankartanon palstan kautta ainakin

veden ollessa matalalla, koska joki oli koskipaikasta mahdollista ylittää. Tiloillahan oli laajat metsäalueet, joista vielä 1800-luvullakin poltettiin tervaa. Joki oli tärkeä kuljetusreitti aikana, jolloin tiestö oli hyvin vähäistä.

Stiina asui Nivalan tilalla neljä- viisi vuotta. Tänä aikana hän todennäköisesti joutui kulkemaan myös lähellä sijaitsevalla Vanhankartanon alueella perheen vanhimpana tyttärenä paimenessa tai elonkorjuussa. Mikseipä lämpimänä kesäpäivänä ison sisarusparven kanssa saattoi välillä pulahtaa vilvoittelemaan Siikajoen veteen ja syksyisin marjattait tulivat varmasti tutuiksi.

Näillä sukuhistoriaa huokuvilla mailla olen nyt asunut yksitoista vuotta. Rintaani lämmittää ajatus, että suvun kantaäiti on voinut samoja kiviä käänellä, katsonut virran juoksua ja muuttolintujen kaartelua ja saman kivisillan kautta kulkenut vanhan

paikka vaihtui kuitenkin vielä lähemmäksi jokea, kun perhe Stiinan ollessa 13 vuotta vanha saapui asumaan Pehkolan kylän Nivalan taloon nro 17. Nivalan tila oli ollut suvussa aikaisemminkin, sillä Stiinan äidinisä Elias Matinpoika Nivala oli syntynyt siellä.

Pehkolan isojako rekisteröitiin vuonna 1797 ja sen pohjalta tehdyssä täydennyskartassa on mm. Nivalan ja Mällisen tilat. Kyseiseltä kartalta näkyy,

jokiuoman yli.

Stiina muutti vielä kerran Siikajokivarressa vanhempiensa kanssa muutama kilometri alajuoksulle päin Hytinkosken tilalle nro 18, josta avioituttuaan Yrjö Juhonpoika Verkasalon kanssa vuonna 1822 yhteinen matkanteko alkoi Vihannin Ilveskorvessa.

Strömmerin kantti valmistuu kesäksi 2012

Merja Honkakoski

Strömmerin perikunta lähestyi Vihannin kotiseutuyhdistystä keväällä 2009 ja tarjosi yhdistykselle lahjoituksena salin kalustoa ja taffelipianoa. Kun kalustoa lähdettiin katsomaan heräsi ajatus ostaa koko rakennus.

Strömmerin talo on Vihannin vanhimpia olemassa olevia rakennuksia. Postimestari Andsten Oulusta rakennutti talon 1800-luvulla kesäasunnokseen. Strömmerien omistuksessa talo on ollut 50-luvulta saakka. Talon kirjavasta historiasta voi lukea lisää "Täyttä Tarinaa" –kirjasta.

Ostettaessa talo oli ollut vuosia tyhjiillään ja oli varsin huonokuntoinen. Ensimmäinen tärkeä tehtävä oli uusien vesikatto. Vanhimmalta osalta jouduttiin katon runkorakennekin uusimaan. Kotiseutuyhdistys on korjannut taloa rakennuksen hengestä kiinni pitäen

Weikko Kotilan suunnitelmien mukaan. Talon itäpäädyssä alun perin sijainnut ja vuosikymmeniä sitten purettu kuisti on rakennettu uudelleen. Kuis-tin kautta on käynti yläkerrassa sijaitsevaan huoneistoon. Myös eteläseinällä sijaitseva huonokuntoinen kuisti, jossa talon pesutilat olivat, on purettu ja rakennettu uudelleen. Entisen pesuhuone/WC:n tilalle saadaan sauna, pesuhuone ja pukeutumis-huone. Talon huonetiloja ei ole muutettu keittiötä lukuun ottamatta. Osa keittiöstä on lohkaistu pois naisten ja miesten wc:tä varten.

Nyt on menossa sisäpintojen kunnostus ja eristys. Talkoolaisia on riittänyt paljon ja ahkerimmat käyvät päivittäin työmaalla. Talo valmistuneekin tänä vuonna aikataulun mukaan. Kirkkojärven rannassa sijaitsevien kanttien tapaan tämäkin kantti tulee vuokrauskäyttöön.

Vihannin kirkkopolkuvaellus sunnuntaina 22.5.2011

Lähtö aamu seitsemältä Vihannin Hanhelanperältä, johon järjestetään yhteiskuljetus.

Vaelluksen voi keskeyttää Myllyperällä tai aloittaa matkan siitä kohti kirkkoa. Koko vaellus on noin 15 km, arvioitu kesto noin 5 tuntia.

Sunnuntain sanajumalanpalvelus kirkossa, jota ennen on ruokailu seurakuntakodilla. Kuljetuksen ja ruokailun vuoksi pyydetään ennakoilmoittautuminen Vihannin seurakuntatoimistoon 010 4250271.

Vaelluksen vetäjänä toimii Kalevi Lahtinen. Mikäli keväntulo on myöhässä, voidaan vaellusajankohta siirtää viikolla eteenpäin.

Vihannin jatulintarhat

Merja Honkakoski

Wikipedian mukaan Jatulintarha on suomalaisen kansanperinteeseen pohjaava nimitys kivistä koo-tulle labyrinttikuviolle. Suuri osa Suomen jatulintarhoista lienee keskiaikaisia tai myöhäisempiä, vanhimmat ehkäpä jo esihistorialliselta ajalta.

Jatulintarhojen tekijöiksi on suomalaisessa kansanperinteessä väitetty Jatuli-jättiläisiä. On myös ollut tapana "syyttää" oudon rakennelman tekijöiksi naapurikylän väkeä, omiin nimiin työtä

Vihannin Jatulintarhaa suunniteltiin jo vuonna 2005. Tammikuussa 2006 kirkonkylän asukasyhdistys kokoontui ensimmäiseen kokoukseen ja sai kokoukseen vieraan, joka esitteli suunnitelmia. Tällöin asia jäi vielä hautumaan, mutta asiaan palattiin, kun toiminta saatiin vakiintumaan, niin hyvältä ajatus tuntui. Keväällä 2009 saatiin hanke päätös ja tällöin aloitettiin pohjatöillä. Viime kesänä oltiin talkoovaiheessa. Kiviaidan rakentamistalkoot aloitettiin toukokuun puolivälissä.

Parhaimpina päivinä talkoissa oli toistakymmentä henkeä, kauemmat talkoolaiset tulivat Pyhäjoelta. Helteisistä päivistä huolimatta innostusta riitti ja aita valmistui juhannukseksi. Kesän mittaan kävijöitä riitti Jatulintarhalla lapsista vanhuksiin ja eri puolilta Suomea ja myös ulkomailta. Syksyllä valaistus viimeisteltiin ja valot sytytettiin joulunavauksen aikaan yhtä aikaa aseman kuusen kanssa. Koekäytössä olleet valot sammutettiin loppiaiselta. Viimeistelyt, kuten opasteet ja vihertyöt tehdään tulevana keväänä ja alkukesästä.

Alueelle on tehty kivilabyrintin lisäksi suunnitelmat myös kuusilabyrintistä, Vihannin kunnan muotoisesta turvekartasta ja vesilabyrintistä. Näissä labyrinteissa kulminoituu Vihannin elinkeinot; kaivosteollisuus, metsät, turvesuot ja pohjavesivarat. Aika näyttää nouseeko kivilabyrintille naapureita muiden labyrinttien muodossa. Tulevana kesänä vietetään kuitenkin Jatulintarhan "vihkiäisiä" Kotiseudun Helmiä -viikolla heinäkuun lopussa. Suunnitelmissa on etenkin lapsiperheille suunnattua ohjelmaa.

Annan sukuhaaran iäkkäitä sisaruksia

Irma Lumiaho-Ollila

**Vihannin vanhin asukas
Elli Salo täytti
sata vuotta 28.10.2010.**

Elli Salo vuonna 1941

Elli syntyi Fanny Kustaava (o.s. Ahola) ja Juho Aatami Pirneksen perheen kolmantena lapsena Vihannin Alpuassa Riston talossa Paakkupäässä 28.10.1910. Ellin jälkeen syntyi vielä neljä lasta, joista Ahti kuoli jo kolmivuotiaana. Kauko-veli kaa-tui jatkosodan loppuvaiheessa 1.7.1944.

Vanhemmat veljet Toivo ja Eino perustivat omat perheensä ja tekivät elämäntyönsä Vihannissa. Valokuvassa ovat Elin "pikkusiskot" Aune vasem-malla ja Eeva oikealla puolella. Aune avioitui kala-jokisen Niilo Juolan kanssa ja heille syntyi neljä poikaa. Aune on nyt täyttänyt jo 95 vuotta ja asuu edelleen Kalajoella.

1930-luvun kauppa

Nuorin sisaruksista Eeva avioitui Jaakko Lumiahon kanssa ja he saivat viisi lasta. Eeva asuu Vihannissa ja käy viikoittain tervehtimässä Elli-siskoa Palvelukeskuksessa. Kesällä 2010 Eeva täytti 90 vuotta, joten "Pirneksen tytyillä" on ikää yhteensä jo huikeat 285 vuotta.

Ellille on siunaantunut pitkä elämäntie. Käytyään kansakoulun hän toimi apulaisena Aholan mumolassa. Kuitenkin jo nuorena tyttönä 1920-luvun loppupuolella hän lähti kauppa-alalle. Ensimmäinen työpaikka löytyi Vihannin osuuskaupan Alpuan myymälästä, jossa hän toimi harjoittelijana. Kauppa-ala jatkui osuuskaupassa Vihannin päämyymälässä, josta hän siirtyi työskentelemään Ouluun vaatekauppoihin Kyrömiehelle ja myöhemmin Paulamäelle. Sota-aikana Elli oli välillä myös Rovaniemellä kaupassa töissä.

Sodan jälkeen Elli palasi Alpuan myymälänhoitajaksi. Tavattuun tulevan aviopuolisonsa Heikki Salon he työskentelivät kauppa-alalla Haapajärvellä ja Etelä-Suomessa Klaukkalassa asti. Heikkiä veri veti kuitenkin takaisin Pohjanmaalle. He palasivat Alpuan Salonperälle ja rakensivat Heikin kotilasta Salosta lohkaistulle maalle Tiilike-

don omaksi kodiksi. Elli työskenteli kuitenkin välillä Limingan osuuskaupassa ennen kuin sitten 1950-luvun puolivälissä jäi emännöimään Tiilikettoa, jossa hän asui 1980-luvun lopulle saakka.

Ellille ja Heikille ei syntynyt omia lapsia, mutta sisarusten lapset olivat hyvin tervetulleita Tiilikedolle. Lapsuudenkodistani Männistöstä on Tiilikedolle matkaa vain noin kilometri, joten lapsena kävin tädin luona lähes päivittäin. Ellillä ja Heikillä oli ystävällinen Nätti-koira, jonka kanssa oli mukava leikkiä.

Heikki teki talvisin hiihtämällä hyviä latuja. Pitkätkin laturetket Heikin ja naapureiden lasten kanssa ovat varmasti jääneet mukavina muistoina meidän kaikkien osallistuneiden mieleen. Elli-täti oli taitava leipomaan ja hiihtoretken jälkeen rieska, pullat ja kääretorttu täyttivät niin pienten kuin isompienkin mahat.

Ellin sisarusten lapsia Kalajoelta ja Korvenkylästä oli välillä kesätoissa Tiilikedolla mm. heinänteko aikana. Näitä 50- 60- lukujen nostalgisia aikoja muistelimme Elli-tädin 100-vuotis syntymäpäivillä Vihannissa.

Vanhan kirkkopolun historiaa ja nykypäivää

Taimi Laitala

Maisemistamme löytyvät polut ja kärrytiet ovat mielenkiintoisia yhtymäkohtia menneen ajan ja tämän päivän välillä. Ne ovat kulttuurisäikeitä, jotka viestivät meille jotain esi-isiemme elämästä.

Vanhan kirkkopolun historia tuli eteeni ja sen etsiminen herätti kiinnostukseni Vihannin luoteisosan kyläkirjan, Vihannin hulmuavat helmat, teko-vaiheessa. Muinainen kirkkopolkku kaukaisista kappeliseurakunnista Kärämäeltä ja Haapavedeltä on kulkenut Salon emäseurakuntaan Vihannin Myllyperän kautta Hanhelanperälle ja siitä Piehinginjoen vartta Saloisten kirkkoon. Sama polku on ollut niin kauppamiesten kuin kirkkomiestenkin jalkojen alla.

Kun Vihannin kappeliseurakunta sai oman kirkon 1691, muuttui kirkkopolun suunta Hanhelanperältä ja Lukkaroisista Myllyperän kautta kohti omaa kirkkoa. Viimeisetkin kirkkopolun käyttäjät ovat olleet maallisen matkansa päässä pian 100 vuotta, mutta me voimme tehdä kulttuuriaikamatkaa ja etsiä tuota kirkkopolkua. Jos sen löydämme, pääsemme kulkemaan esipolvien kirkkotietä kirkonmenoihin.

Uusi aika

Kun Siikasalon kirkonmiehet ja -naiset näyttivät kirkkopolun avaamiselle vihreää valoa, lähti kyläkirjaan merkitty toivomus liikkeelle ja monien pyöreitten vuosimäärien kunniaksi Siikasalon seurakunta on päättänyt järjestää seurakuntalaisten kanssa vaelluksen vanhaa kirkkopolkua myöten Hanhelanperältä Vihannin kirkkoon.

Seurakunnallisia merkkivuosia täyttyy vuonna 2011, kun Vihannin erottaminen Salon emäseurakunnasta kappeliseurakunnaksi ja ensimmäisen oman kirkon valmistuminen ovat tänä vuonna jo 320 vuotta vanhoja asioita. Ensimmäisen oman papin kappeli sai vuonna 1751, josta tulee kulu-neeksi 260 vuotta. Vihannin kappeliseurakunnan itsenäistymisestä omaksi seurakunnaksi olisi tänä vuonna tullut 90 vuotta, mutta se historia katkesi. Vihanti on ollut vuodesta 2006 alkaen osa Siikasalon emäseurakuntaa.

Kirkkopolkuvaellus on suunniteltu tehtäväksi toukokuun lopulla 2011, jolloin kuljetaan vanhoista ajoista kertovien ja kirkkokansan nimeämien kankaitten kautta noin kahdeksan kilometriä ja saavutaan Myllyperälle, josta jatketaan matkaa ja tullaan kirkonkellojen kutsumana kirkkoon sunnuntain messuun.

Rasitus ja kulutus täytetään ensin hengenravinnolla, sen jälkeen ruokaillaan ja juodaan kirkko-kahvit. Vanhan kirkkopolun vaellus on historiallinen kulttuuriteko Siikasalon seurakunnalta.

Vanha kartta vahvistaa perimätietoa

Vuosien 1947 -48 lentokuvausten perusteella vuonna 1953 maanmittaushallituksen kivipainossa painettu kartta paikannimineen kertoo vahvaa merkikieltä kirkkopolusta.

Hanhelasta on menty Piehinginjoen yli, siitä Laulurämeen viertä Kirkkokankaalle, josta ohi Kes-kikankaan ja Kauniskankaan Kaunelaan. Siellä on ylitetty Pitkäisoja ja suunnistettu Hautarämeen yli Viinakalliolle, jotka kertovat kirkkohistoriasta, koska perimätiedon mukaan siellä olisi isonvihan aikaan säilytetty kirkon ehtoollisviinejä. Kirkkomelannevaa on menty Kapasenkalliolle, Melalammen jäädessä oikealle ja Rönnon vasemmalle. Matkan varrella ovat olleet Isot ja Pienet Karhunkankaat komeine kallioineen sekä Välikankaannokka ja Tuohinevan-saari. Lautajuurikan juomapaikalla on sammutettu janoa lähdevedellä, ohitettu Riitunkivi ja Numero-kivi merkkeineen, Pitkävieri, Jääräkallio, Myllyperän Ojantakanen ja sitten oltiin Hyttimäellä, josta päästiin myllyperäisten kulkureittiä Maijalan mäelle ja Salonsaarenmäeltä järven yli näkyi lopulta Vihannin kirkko.

Kun lähdettiin Viinakallioilta eteenpäin näkyi pian oikealla tupasvillaa valkoisenaan oleva Kirkkomelanneva ja kun hyvin kuvittelee vilahtaa nevan takaa Melalampi. Nimien syntyhistoriaa voi arvailla.

Paikkojen nimet ovat siunattu asia

Vanha tarina kertoo haapavetisen Riitu-nimisen vaimon kuolleen kirkkomatkallaan Myllyperän ja Hanhelanperän välillä polun varressa olevan ison kiven luona ja tyttären tuoneen tiedon äidin kuolemasta Myllyyn eli Myllyperälle. Tuosta tapauksesta sai paikka aikoinaan nimet Riitunkangas ja Riitunkivi. Matkaa Haapavedeltä Salon kirkkoon on linnuntietä noin 100 kilometriä.

Nimet kantavat aina ajan historiaa. Joskus ne saattavat olla merkittäviä tukipylväitä ajanmäärityksillekin, josta kirkkopolun varrella oleva Riitunkangas on yksi esimerkki. Pyhäjoki erotettiin Salon emäseurakunnasta vuonna 1573 ja haapavetisten emäseurakunnaksi tuli Pyhäjoki, silloin muuttui kirkkopolku kulkemaan Pyhäjoen rantoja myöten kohti Pyhäjoen kirkkoa, joten haapavetinen Riitu on ollut kirkkomatkalla jo ennen mainittua vuosilukua.

Toukokuussa 2009 lähtivät kyläkirjan tekijät etsimään esi-isien polun alkupäätä Hanhelanperältä. Itse polusta ei löydetty haisuakaan, mutta nimi-paikkoja tunnistettiin. Matkalaisen mieltä nostatti suopursujen ja kanervien aukeavat kukinnot sekä

hillan kukkien kurkistelu suomättään kupeessa. Tupasvilloista valkoiset suot, kankaisten kukkivat mustikkamaat ja aito erämaan rauha pani ajattelemaan ajan outoa käsitettä.

Tuntui, että olemme etuoikeutettuja saadesamme taivaltaa vapaasti ja pelkäämättä maisemissa, joissa kaukaiset esipolvemme ovat astelleet. Oikealla näkyi Kirkkomelanneva ja sen takaa vilahti, kun tarkasti katsoi, Melalampi. Kapasenkallioilla pysähdyttiin mehuille, ja lähdettiin kohti Karhunkankaisten kallioita, jotka ovat komeita kivi-paasia päällekkäin ja lomittain. Siinä on jääkauden jättiläinen ollut asialla.

Viinakalliolla istuskeltiin ja nautittiin eväitä. Niitä viinipulloja ei kivien alta enää löytynyt. Ylhäällä porukan nuorin 7-vuotias Janne Pekkala, toiselle isolle lohkareelle kiipesivät Kalevi Lahtinen ja Risto Pekkala. Alhaalla pysyttelivät Veera Ranta-Eskola, Tuovi Lahtinen, Katja Pekkala, Kalevi Pekkala, Jari Jokilehto, Erkki Tikkala, Markku Myllykangas, Jorma Aho ja Pekka Kangasniemi

Sukuviirin kertomaa

Viirin ensiesittely Sukujuhliissa 1997

Sukujuhlilla 1997 oli isännänviiri ensiesittelyssä. Viiriä esittelevät viirin suunnittelija graafikko Kaisu Klemetti sekä seuran puheenjohtaja Samuli Siponmaa. Esittelyn mukaan ”Sukuviiri on kooltaan 50 X 400 cm ja on sopiva 8 – 9 metriseen lipputankoon. Materiaaliltaan viiri on kudottua lippukangasta, 100% polyesteriä ja tiheydeltään 155g/neliö. Käyttöoikeus viiriin on sukuun kuuluvalla.”

Sukuviiri on levinnyt suvun mukana ympäri Suomen, mutta yksi viiri on löytänyt tiensä aina Hollantiin asti.

Viirin ensimmäinen erä on loppumassa, mutta sitä on tilattu lisää ja taas siis saatavissa.

Syntymäpäivälahjaksi 1997

Sukujuhlia seuraavana sunnuntaina juhlittiin veljeni Matti Verkasalon 50-vuotista elämäntaivalta. Vihannista oli lähdetty aikaisin aamulla ajamaan kohti Espoota ja mukana meillä oli edellisenä päivänä juhlilla julkistettu sukuviiri – lahjaksi juhlijalle. Oli sovittu, että juhlimaan mentäisi isommalla porukalla ja kun onnittelijat olivat koossa, kannoimme viirin Matille juhkakulkueessa kolmen sukupolven äänillä laulaen ”paljon onnea vaan...”.

Pekka Verkasalo

Kuvassa laulamassa ovat Unto ja Elias, Pekka ja Marita, Hannele ja Raimo, Riikka sekä Jaakko ja Hanna (piilossa Jaakon takana).

Verkasalon sukuviiri salkoon myös Haukiputaalla

Paksut lumikerrokset ympäröivät lipputankon nyt helmikuussa 2011. Lunta on rutkasti ja pakkaslukemat hipovat ennätyksiä.

Viime kesän heinäkuun päivä oli helteinen kun ajelin Pulkkilan suunnasta Vihantia kohden sukulointireissulta. Olimme sopineet Ilkka Verkasalon kanssa, että koukkaan Ilveskorven kautta ja haen viiriin.

Hiljaisella tiellä ajellessani muistui mieleeni isäni Jaakko Aholan muistelu muuttomatkestä Vihannista Haapavedelle. Hevosella muutettiin ja tottapa kaikki eivät kerralla mahtuneet kyytiin, sillä isäni ja hänen veljensä Eino juosta repalehtivat muuttokuorman perässä. Kuorma häipyi näkyvistä ja pojat

kyselivät vastaan tulevilta, onko tästä mennyt ihmis-kuormaa ja romukuormaa?

Löysin Verkasalon pihapiiriin helposti hyvien ohjeiden perusteella. Mukavan porinatuokion päätteeksi Ilkan äiti vielä kiehautti makoisat kahvit.

Sukuviiri liehuu nyt Haukiputaalla vilkasliikenteisen Kiimingintien varressa monien nähtävillä. Viiri on tyylikäs, siinä on puhtaat Suomen lipun värit ja suvun tunnus erottuu hyvin.

Haukiputaalle tulin vuonna 1958 avioliiton kautta. Nyt asun yksin omakotitaloa, sillä mieheni Jaakko on kuollut 23 vuotta sitten ja lapset ovat pois kotoa omassa elämässään

Anneli Rautio s. Ahola (synt. v. 1936 Haapavedellä)

Terveisiä Tunturilapista

Hankimme 3 vuotta sitten lomapaikan Enontekiöltä Jatunin kylästä. Jatuni sijaitsee noin 80 km Muoniosta Kilpisjärven suuntaan. Mökki on kauniilla paikalla kirkasvetisen Muonionjoen rannassa. Joessa on meidän kohdalla hevosenkengän muotoinen mutka, joten maisemaa kuohuvine koskineen on näkyvillä runsaasti molempiin suuntiin. Kesäisin voi nähdä kuinka melojat laskevat jokea alas ja kalastajat narraavat kaloja yötä päivää. Viime kesänä pullolautta seilasi jokea pitkin ohitsemme. Tällä luontoäidin kainalossa vietämme mieheni Maunon kanssa lähes kaiken vapaa aikamme kalastellen ja tutkien Lapin ihmeitä Hilla-maastot ovat ihan lähi ympäristössä. Viime kesänä sain ajatuksen hankkia sukuviiri koristamaan pihapiiriämme, ja viikko Juhannuksen jälkeen pystytimme lipputangon maahan. Nyt tuntuu hyvältä nostaa aina mökille tullessa viiri salkoon. Kauniisti se hulmuu siellä Lapin maisemassa.

Eeva Tervakangas

Tuntui hyvältä että oma perhe toi yhteisen lahjan, ja vielä sukuun liittyvän käyttöesineen. Mökillämme oli alusta lähtien ollut lipputanko, ja Suomen lippua oli liehuttetukin ahkerasti, melkein joka sunnuntai ja väliin viikollakin, kun oli vieraita. Olimmekin kaivanneet viiriä, joka voi olla tangossa koko ajan.

Sukuviiri olikin sitten useita kesiä jatkuvasti isännän viirinä liehumassa, sittemmin hankimme vaimoni puolen Syyrin suvun viirin, ja ihan tavalisen Uudenmaan viirin jakamaan tätä liehujan tehtävää – kokokesäinen liehuminen kun on aika rankkaa viirillekin

Matti Verkasalo

Sukuviiri Hollannissa

Sukuviiri liehuu puutarhassamme Roemundissa Etelä-Hollannissa, jossa asumme. Löysimme tiedon sukuvieristä suvun kotisivuilta internetissä ja tilasimme sen, koska siinä on Suomen lipun värit ja Verkasalojen sukuvaakuna. Pirkko Häkkinä kuuluu Verkasalojen sukuun ja hän on omistanut kauniin hopeisen kaulakorun, jossa on suvun tunnukset ja josta hän on ollut ylpeä. Viisi vuotta sitten taloomme murtauduttiin ja koru varastettiin. Niinpä Pirkko halusi jotain, joka muistuttaa häntä esi-isistään, ja hankimme sukuviirin puutarhaamme.

Kuvassa kotona oikealla **Pirkko Groenendijk-Häkkinä**, jo 44 vuotta Hollannissa, metsäkävelylle lähdössä naapurin rouvien kanssa lokakuussa 2009.

Werkasalon Sukuseura ry - Mozilla Firefox

Tiedosto Muokkaa Näytä Sivuhistoria Kirjanmerkit Työkalut Ohje

http://suvut.genealogia.fi/verkasalo/

Werkasalon Sukuseura ry

Sukuterveiset_2008.pdf (application/pdf...)

Werkasalon sukuseura ry

Werkasalon Sukuseura ry

Säännöt
Hallitus
Jäseneksi
Etusivulle

Sukuseuran kotisivut ovat olleet vuodesta 2003 internetissä ihmisten vapaasti tutkittavissa. Linkkejä klikkailemalla löytyy erilaista seuran toimintaan liittyvää sisältöä. Esimerkiksi Werkasalon sukulehdet (13 kpl, vuosilta 1998-2010) sekä sukuleirilehti Werkasarka ovat ladattavissa **Nettilehdet**- linkin kautta. Seuran jäseneksi voi liittyä painamalla **Terveisiä seuralle**- linkkiä. Samasta paikasta voi muuttaa omia yhteystietojaan.

Sukuseura facebookissa

facebook

Werkasalon Sukuseura ry

Sukujuhlat
Kuvia

Seuran toiminta
Juttuja, kuvia

Myymälä
Sukukirja

Terveisiä seuralle

Historiaa
Sukuhaarat

Nettilehdet
Sukuterveiset

facebook

Werkasalon sukuseura ry

Seinä Tiedot Keskustelut Kuvat Video

Jaa: Tila Kuva Linkki Video

Kirjoita jotain...

Pekka Werkasalo Onko muualla Suomessa knta yht. Tuusulassa? Lentoaseman (Helsinki-Vantaa) vrallinen päivä sitten 81 cm.
11. heinäkuuta kello 18:58 · Tykkää · Kommentoi

Petri Werkasalo Sievin (molekin)virallinen lumenosyy takapiha: Parhaimmillaan hoaroin asti ja vähintään se täynnä.
11. heinäkuuta kello 19:19 · Tykkää

Kirjoita kommentti...

Pekka Werkasalo Ryhmän Werkasalon sukuseura ry

20. joulukuuta 2010 kello 12:07 · En tykkääkään · Kommentoi

Sinä ja Lisa Konola tykkäätte tästä.

Kirjoita kommentti...

Petri Werkasalo Sukuseuran jäsenlehdessä 2009 oli traktorista John Deere, tuttavallisemmin Jussi tai John rautapöytäinen mutta nykyisin se kulkee kevyesti kum kerrotaan tarkemmin sukukirjassa. Videolla Jussin on näyttää, kuinka vanha kone käynnistetään.

John Deere v.m. 1936
Kesto: 5:27

Werkasalon sukuseuralle on avattu oma **facebook-ryhmä**. Helpoiten ryhmän löydät painamalla seuran nettisivulta löytyvää linkkikuvaa. Jotta pystyt liittymään ryhmään tulee sinulla olla oma facebook-tili. Ryhmä on tyypiltään suljettu, eli ainoastaan ryhmän jäsenet näkevät sisällön. Ryhmään liittyminen on helppoa: Suunnista Werkasalon Sukuseura ry:n facebookisivulle ja paina nappia **Pyydä päästä jäseneksi**. Sukuseuran fb-ryhmä on tarkoitettu vapaan keskustelun ja kuulumisten vaihdon paikaksi. Kirjoittelu voi olla kevyttä jutustelua, mutta yhtä hyvin tätä kautta voi esittää ideoita ja toiveita seuran toiminnan kehittämiseksi. Jäsenet voivat vapaasti liittää sinne myös omia kuvia ja videoita.

Tervetuloa!
Petri Werkasalo